

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCORE, LUCY

Dragostea atârnă de un fir de ață / Lucy Score. -

București : Midnight Books, 2024

ISBN 978-630-6546-07-7

821.111

Traducător: **Mirela Dorobanțu**

Redactor: **Crenguța Nicolae**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

BY A THREAD

Copyright © 2020, 2022 Lucy Score

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

All rights reserved.

© Midnight Books 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

LUCY SCORE

*Dragostea
atârnă de
un fir
de ață*

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

DOMINIC

Redactorea îmi ciripea la ureche despre rochii galben-canar și ședințe foto în Cuba, în timp ce vântul de ianuarie își trecea degetele de gheață prin hainele mele. Am trecut de bordura acoperită de o grămadă înaltă de zăpadă transformată în zloată gri, murdară și înghețată, o priveliște deprimantă.

Părea că mă reprezintă mormanul acela înghețat.

Un tip fără adăpost, cu pantofii sport rupți și haina uzată, se înghesuia în colțul unei vitrine abandonate. Avea un câine înfășurat într-o pătură ieftină de lână, din cele pe care magazinele universale le oferă gratis de Crăciun.

La naiba! Așa nu-mi place când au câini.

N-am avut câine, dar am amintiri dragi legate de Fonzie, labradorul negru al iubitei mele din liceu. Singura mea amintire dragă din relația cu ea.

Am arătat cu capul spre tipul fără adăpost, iar șofe-rul meu, Nelson, a dat din cap. Știa cum merg lucrurile. Nu făceam niciodată așa ceva fiindcă eram bun la inimă. Nu aveam nici bunătate, nici inimă. Era doar un fel de ispășire pentru că eram un nemernic. Nelson s-a dus în spatele SUV-ului și a deschis portbagajul. Făcea cumpărăturile și „distribuirea” în timp ce eu finanțam operațiunea.

Când mă voi întoarce, tipul va avea o haină nouă, un buzunar plin cu carduri-cadou și indicații către cele mai apropiate adăposturi și hoteluri unde erau permise și animalele. Iar potaia blănoasă care-și privea stăpânul cu

adoratie oarbă ar purta un pulover călduros și ridicol pentru câini.

M-am îndreptat spre afurisita de pizzerie pentru care insistase mama mea. Să merg de la Village spre Midtown într-o marți în care-ți îngheață oasele nu era tocmai ideea mea de distracție.

Mama, în schimb, se distra punându-mă să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. Dalessandra Russo era singura persoană din lume pentru care aş face de bunăvoie rahaturile pe care de obicei le evitam. Avusese un an greu. Urma să-i ofer o pizza unsuroasă și toată atenția mea înainte ca Nelson să-mi care fundul până acasă în Upper West Side, unde probabil că o să mă holbez la ecranul computerului timp de încă trei ore înainte să merg la culcare.

Singur.

Salvarea numelui și a afacerii familiei nu prea-mi lăsa loc pentru activități în afara programului. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să-mi iau un câine.

Haina mea s-a desfăcut în vântul rece pe când mă îndreptam spre reclama portocaliu murdar a restaurantului, iar art-directoarea a intervenit cu ideile ei despre noutățile vestimentare pentru coperta lunii mai.

Iarna în Manhattan e deprimantă. Nu eram genul care se bucură de iarnă la căldurică, degustând ciocolată caldă și înfășurat în pulovere. Schiam doar fiindcă asta faci atunci când te naști într-o familie bogată. Dar în locul pârtiilor de schi aş fi preferat să petrec două săptămâni în Caraibe în fiecare lună ianuarie.

Cel puțin așa era viața mea înainte.

Am deschis ușa aburită din sticlă de la George's Village Pizza. Deasupra mea a sunat un clopoțel, vestindu-mi sosirea. Prima dată m-a izbit căldura. Apoi mirosul de usturoi și pâine proaspăt coaptă, și parcă nu mi-a mai plăcut așa de tare că mama m-a târât până aici.

— Ce părere aveți, domnule Russo? m-a întrebat redactoarea.

Nu pot să sufăr să mi se spună „domnule Russo”. Nu pot să sufăr nici că nu pot să le urlu asta în față tuturor. E cel mai rău lucru: să nu pot să-mi dau frâu liber unei furii pe care am strâns-o în mai bine de un an.

Atenția mi-a fost atrasă de niște rotunjimi și bucle.

O femeie s-a depărtat de masa cea mai apropiată de ușă, îndesând bacșișul în buzunarul șorțului mânjit cu făină. Privirile ni s-au întâlnit și am simțit ceva... interesant. Ca și cum aş fi cunoscut-o de undeva. Ca și cum aş fi venit aici ca s-o întâlnesc pe ea. Dar eram străini.

— Sună bine, am spus la telefon.

— Pot să fac o schiță pentru dumneavoastră, s-a oferit îndatoritoare redactoarea.

— Aș aprecia asta, am spus, ușurat că se oferise și nu fusesem nevoit să i-o cer.

Se obișnuiseră, în sfârșit, cu ideea că trebuie să *văd* cum arată lucrurile puse la un loc înainte să decid dacă o să meargă sau nu. Speram să se fi obișnuit și cu ideea că eu nu sunt nenorocitul de tata.

După însemnele de pe tricoul polo purtat peste bluza cu mânecă lungă, rotunjimile și buclele serveau acolo. Avea niște blugi obișnuiți. Pantofii sport erau expirați de cel puțin doi ani, dar desenase ceva artistic pe ei cu carioci în spațiile albe. Era cu câțiva centimetri mai scundă și mult mai rotunjoară decât femeile cu care fusesem în ultima vreme.

Devenisem mai nou imun la modelele de douăzeci de ani, cu picioare lungi și alură subnutrită. Sincer să fiu, era și timpul, ținând cont că împlinisem patruzeci și patru de ani. Era ceva captivant la femeia asta care m-a privit și apoi mi-a arătat semnul „Fără telefoane mobile” afișat pe tabla din plută chiar lângă ușă.

Interesant chip. Dulce, mai rotund decât pomeții standard ca muchiile de diamant care apar în imaginile din reviste. Buze pline, ochi mari căprui ce păreau calzi. Ca mie-re. Părul ei, mai castaniu decât castanele, era lung până la gât și tuns în valuri libere, relaxate, și mi-am închipuit cum

ar fi să-mi vâr degetele în el în timp ce ea se foiește sub mine și îmi șoptește numele.

Nu mă puteam împiedica să mă holbez la ea.

— O aveți mâine dimineată la prima oră, mi-a promis redactoarea.

Nu-mi aduceam aminte numele ei, ca un ticălos ce eram, dar îmi aminteam chipul ei cinstit, dornic să placă. Era genul de angajată care ar sta la birou fără să se plângă până la miezul nopții dacă i se cere.

— E bine până mâine la prânz, i-am spus, bucurându-mă de privirea pe care mi-a trimis-o Bucle Sexy, dar continuând să ignor semnul.

Bucle Sexy și-a dres teatral glasul și, ajungând lângă mine, a bătut cu înverșunare în fluturaș. Un trio de brățări din mărgelile colorate ieftine i-a zornăit în jurul încheieturii. Când s-a aplecat am inspirat un miros proaspăt de lămâie.

— Du-te afară, amice, mi-a spus cu o voce adâncă, fermă.

Amice?

Evident că nu era intimidată de un nemernic îmbrăcat în Hugo Boss, cu o tunsoare care costa cât întreaga ei ținută. Am fost încântat de disprețul ei. A fost de mii de ori mai confortabil pentru mine decât privirile îngrozite urmate de un „Imediat, domnule Russo” pe care le primeam pe holuri, la muncă.

Am acoperit microfonul cu palma – detestam căștile și refuzam cu încăpățănare să le folosesc.

— E frig. Închei într-un minut, i-am spus repede, fără să las loc de discuții.

— Nu eu am făcut vremea sau regulile legate de telefoane. A-fa-ră!

A spus-o de parcă eram un țânc agresiv de trei ani și a arătat cu degetul mare spre ușă.

— Nu.

N-am spus asta ca un țânc plângăreț. Am spus-o ca un client deranjat, incomodat, care are dreptul să se aștepte la respect.

Am luat mâna de pe microfon și am continuat discuția. *Eram un nemernic fără rușine.*

— Închide telefonul ăla nenorocit sau te fac să regreti, m-a avertizat.

Oamenii începeau să se uite la noi, dar niciunuia dintre noi nu părea să-i pese.

— N-ai clienți care te așteaptă? am întrebat-o. Sau ești specializată în ținutul la clienți?

Ochii ei erau aproape aurii în lumina fluorescentă și pot să jur că a fost cât pe ce să zâmbească.

— Oh, tu ai vrut-o, amice.

S-a aplecat din nou, prea mult pentru newyorkezii care pun preț pe spațiul personal. Capul ei a ajuns până la umărul meu.

— Domnule, ați venit aici pentru rezultatele analizei de boli venerice sau pentru hemoroizi? a strigat ea lângă microfonul telefonului.

Necioplito.

— Te sun eu mai târziu, am spus la telefon și am încheiat convorbirea.

Bucle Sexy s-a uitat la mine, toată numai farmec ostentativ fals.

— Bine ați venit la George's Village Pizza. Bănuiesc că luați masa singur în seara asta...

— Era o convorbire de serviciu, i-am spus cu răceală.

— Nu e drăguț că poți să-ți păstrezi locul de muncă și să fii atât de nepoliticos?

Trecuse prea mult timp de când pusesem la punct un subaltern lipsit de respect. Mă mânca limba s-o fac acum. Nu numai că părea să poată duce, dar poate chiar i-ar fi plăcut.

— Dominic.

M-am uitat peste umărul lui Bucle Sexy și am văzut-o pe mama făcându-mi cu mâna dintr-un separeu verde din vinil, aflat într-un colț. Părea amuzată.

Bucle Sexy s-a uitat de la mama la mine și înapoi.

— Oh, e prea bună pentru tine, a declarat, lovindu-mă cu un meniu peste piept și apoi îndepărtându-se.

— Mamă, am salutat-o eu, aplecându-mă s-o sărut pe obrazul fără cusur, după care m-am strecurat lângă ea în separeu.

— Asta a fost o intrare pe cinste, mi-a spus, odihnindu-și bărbia în palmă.

Era imaginea încrederii în sine, într-un pulover side-fiu fără umeri și o fustă roșie din piele. Părul ei era argintiu natural, tuns scurt. Tunsoarea și smaraldul masiv de pe degetul mijlociu drept fuseseră cadourile pe care și le făcuse în ziua în care-l dăduse pe tata afară, cu câteva decenii prea târziu, din casa lor din Upper East Side.

Mama era o femeie frumoasă. Întotdeauna fusese. Și-a început cariera la cincisprezece ani, în chip de mondenă tipică și model cu ochi de căprioară și picioare lungi, până când a decis că preferă latura de afaceri a modei. Acum, la șizeci și nouă de ani, își folosea mintea și limba ascuțită în locul ochilor de căprioară. Îi plăcea să fie și iubită, și temută în industria modei.

— A fost incredibil de nepoliticoasă, am insistat eu, privind cum Bucle Sexy poartă o discuție de conveniență la o masă alăturată în micul restaurant.

— Tu ai fost incredibil de nepoliticos, m-a corectat mama.

— Așa sunt eu, i-am spus, deschizând nervos meniul și cercetându-l.

Am încercat să ignor nervii care clocoteau în mine ca niște balauri proaspăt treziți din somn. Am petrecut treisprezece luni la foc mic, purtându-mă frumos, și eram pe punctul să explodez.

— Nu începe din nou povestea cu „sunt un ticălos”.

A oftat și și-a pus din nou ochelarii.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să nu mai sperii că în străfundul meu sunt de fapt o ființă umană cu inimă de aur.

— Niciodată, a insistat, zâmbind amuzată.

M-am dat bătut.

— De ce am venit aici?

— Pentru că vreau să petrec timp cu unicul meu fiu – lumina vieții mele – departe de birou.

Relația noastră de muncă era la fel de veche ca noua ei tunsoare.

Nu era o coincidență.

— Îmi pare rău, am spus cu sinceritate. Am fost ocupat.

— Dragul meu, a spus ea cu compătimire ironică.

Nimeni nu era mai ocupat ca Dalessandra Russo, fost model și actual redactor-șef la *Label*, o revistă de modă care nu numai că a supraviețuit debutului erei digitale, dar a și fost în avangarda tranziției spre asta. În fiecare lună, mama superviza sute de pagini de modă, reclame, interviuri și sfaturi, ca să nu mai vorbim despre conținutul online și marketingul pentru cititorii din întreaga lume.

Dacă ea fotografia o pereche de pantofi sau de ochelari de soare, se vindeau într-o oră. Dacă stătea în primele rânduri la o prezentare de modă, colecția designerului era cumpărată de fiecare spectator de acolo. Ea crea designeri, modele, jurnaliști și fotografi de succes. A construit cariere. Sau le-a distrus când era cazul.

Și n-a meritat deloc tot haosul din ultimul an. Pentru asta a trebuit să ispășesc și eu.

— Îmi pare rău, am repetat, întinzându-mă peste masă ca să-i strâng mâna.

Smaraldul a sclipit spre mine în lumina fluorescentă.

— Vă pot aduce ceva de băut?

Nepoliticoasa Bucle Sexy revenise.

— Nu știu. Poți? am ripostat.

— Sânge de copii nu mai avem, Satana. Ce spui de ceva care să se potrivească personalității tale?

Vorbise cu amabilitate. Chiar cu dulceață.

— Vreau un...

— Ceai cu gheață neîndulcit, a completat ea.

Amar. Plictisitor. Searbăd.

— Țsta e unul dintre locurile în care plătești oamenii ca să fie nesimții? am întrebat-o pe mama.

— Oh, dragule. O fac gratuit, a spus Bucle Sexy, fluturându-și genele spre mine.

Am deschis gura ca s-o distrug.

— Ar vrea niște apă. De la robinet e foarte bună, a intervenit mama.

— Desigur. Și la cină ce doriți? i-a zâmbit sincer Bucle Sexy.

— Se vorbește peste tot despre pizza voastră, a spus mama ștregărește.

Bucle Sexy s-a aplecat, ca o prietenă care împărtășește secrete.

— Tot ce se spune e adevărat. E perfectă.

Am simțit din nou parfumul de lămâie.

— Atunci voi lua una cu ceapă verde și măslina.

— Aveți gusturi excelente, a decretat chelnerița cea obraznică. Dar cum rămâne cu tine, Făt-Frumos?

— Una cu pepperoni.

Am închis meniul și i l-am întins fără să mă uit la ea.

— Foarte creativ, a replicat ea.

Poate că n-a fost corect din partea mea. Evident că nu-și dădea seama că m-a lovit într-un punct slab. Că încă mai aveam încredere în capacitatea mea de a fi creativ, că eram bun în meseria pe care mama voia s-o fac. Dar a spus-o. Iar eu am reacționat.

— Auzi, Maleficent, cineva de vârsta ta n-ar fi trebuit să aibă o slujbă adevărată până acum? Pentru că e evident că la asta nu te pricepi.

Toată lumea a amuțit. Ceilalți clienți au încremenit, cu privirile fixate pe masa noastră. Bucle Sexy mi-a întâlnit privirea și a înfruntat-o îndelung. Doamne, cât de bine era să scot la iveală o parte din frustrările pe care le ținusem în frâu atâta vreme.

— Din moment ce mă rogi *atât* de frumos, comanda ta va avea parte de o atenție *specială*, m-a asigurat.

Felul în care mi-a făcut cu ochiul era atât de insolent, încât am fost cât pe ce să ies din separeu și s-o urmez în bucătărie.

— Să nu îndrăznești, a spus mama, prinzându-mă de mână înainte să mă avânt.

— Nu poate să se comporte așa. Suntem clienți plătitori.

— Stai jos. Fii politicoasă. Și mănâncă orice ți-ar aduce, mi-a ordonat mama.

— Bine, dar dacă mă otrăvește îi dau în judecată pe ea și întreaga ei familie. Până și la copiii copiilor ei o să ajungă răzbunarea mea.

Mama a suspinat teatral.

— Cine te-a rănit, dragul meu?

Era o glumă, dar amândoi știam că răspunsul nu era amuzant.